

[Tastesen]

forebyggende og behandlende indsats havde samlet folk op undervejs. Der tegner sig i øvrigt det billede af udviklingen i de moderne industrisamfund, at stofferne, når de kommer fra USA og Canada, først går til Sverige og Danmark og senere – i den udstrækning det overhovedet er tilfældet – til de andre industrialiserede lande i Vesteuropa. Det vil sige, at vi får nogle erfaringer på dette område før de andre, erfaringer, hvis resultater af de forskellige former for behandlingsarbejde vi selvfølgelig gensidig må udveksle med hinanden.

Vi står altså nu med en udfordring om at skulle gøre arbejdet bedre, samtidig med at situationen er blevet endnu vanskeligere i forhold til de stofmisbrugere, der har en lang karriere bag sig. Men det giver intet resultat at følge det, hr. Jørgen Junior og andre, som har samme opfattelse, ønsker, nemlig mere tvang; man når ikke gunstige resultater med tvang. Ej heller opnår man noget med mere registrering; stofmisbrugerne er såmænd registreret nok forskellige steder i forvejen: hos sundhedsvæsen, politi, behandlingsinstitutioner og andre steder. Det er heller ikke Singapores filosofi eller noget i den dur, vi har brug for, ligesom det ikke kan nytte noget at gå videre med at kriminalisere brugergruppen. Vi har den ganske klare holdning, at cannabis, hash, er forbudt her i landet, men at man ikke vil forfølge forbrugergrupperne, men derimod dem, der får profit af den store illegale import hertil. Man kan selvfølgelig sige, at politiet i mange situationer har haft held med sin indsats her, men at kriminalisere brugergrupperne ville gøre situationen meget værre, og det ville netop betyde, at man løb en risiko for at tvinge en del af dem, der måske var hashrygere, over i det hårde narkotikamarked.

Over for dem, der i mange år har været inde i et stofmisbrug, må vi ud fra et humanistisk synspunkt udvise en rimelig tolerance, og derfor kan jeg for mit vedkommende give tilslutning til den rapport, der er kommet fra regeringens kontaktudvalg vedrørende anvendelsen af metadon, og de nye synspunkter, som er kommet frem i den seneste rapport i sommer. Vi kommer ikke uden om, at der er nogle, der har en så langvarig stofkarriere bag sig, at man må vurdere dem anderledes end andre, men det betyder ikke, at man skal opstille et kriterium om, at de på-

gældende dermed er blevet berettigede til at få metadon eller noget lignende. Der må ske en individuel vurdering i hvert enkelt tilfælde, og dertil egner de metadonsamråd, der er nedsat for hver amtskommune, sig bedst. Jeg mener, vi må se på den sag, men når man vil bruge de ressourcer, vi har i samfundet, social- og sundhedsforvaltningen, psykiatriske hospitaler og behandlingsinstitutioner og andre, må det ske i et samarbejde om en flerleddet indsats for at hjælpe de pågældende og deres familie, som er i en hårdt trængt situation. Jeg synes, det er nødvendigt at sige det, for der er nogle, over for hvem den traditionelle behandlingsmåde ikke har haft den effekt, vi kunne ønske os.

Lad mig så gøre en bemærkning om Christiania. Det har været glædeligt at se, at man har kunnet mobilisere nogle menneskelige ressourcer i den situation, som er opstået derude. Man kan måske sige, det var på høje tid, at de viste dette billede udadtil, at de tog kampen op med den hårde narkotika osv. Men uanset hvad motivet har været, har man altså mobiliseret nogle menneskelige kræfter, som har givet en meget værdifuld effekt. Men det er klart, at de mennesker, som har ført denne kamp, ikke kan klare den alene, selv med hjælp udefra, med penge osv. I ethvert velordnet samfund må det være således, at man kommer en nødstedt gruppe til hjælp på den ene eller den anden måde, og jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at spørge indenrigs- og justitsministeren – han er her jo i begge egenskaber – hvornår regeringens såkaldte Christianiaudvalg vil vurdere den øjeblikkelige situation med henblik på at finde frem til nogle løsninger. Det glæder mig, at fru Aase Olesen giver tilslutning til nogle af de synspunkter, jeg har ført frem i en kronik i Politiken for nylig. Jeg ved ikke, hvor langt de kan bære, men jeg ved, vi bliver nødt til at forsøge os frem, og jeg ved, det er bedre at sætte beskæftigelsesforanstaltninger i gang, selv om det så er i en ganske speciel situation, fremfor at udbetale bistandshjælp; så må vi se, hvad effekten af disse ting kan være. Jeg er i hvert fald klar over, at det, der skal til i dette spørgsmål, hvad enten det vurderes på den ene eller den anden led, i lyset af familiepleje, christianitter, behandlingsinstitutioner eller familier, er kærlighed og menneskelig varme, og jeg tror, der er nogle af christianitterne, der i den ak-